

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 304/07-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. arch. P. M., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. G., B., vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. arch. P. M. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. septembra 2007 doručená sťažnosť Ing. arch. P. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007.

V sťažnosti sťažovateľ okrem iného uvádza, že „29. 07. 2005 (...) ako odporca v súdnom spore proti navrhovateľovi Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky podal príslušné odvolanie (...) proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V (...) vo veci predmetnej žaloby o zaplatenie zmluvnej pokuty 451.160,60 Sk s príslušenstvom“.

Ďalej sťažovateľ uvádza, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007 potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) v časti povinnosti zaplatiť 451 160,60 Sk a v časti priznaného úroku z omeškania žalobu zamietol.

Podľa sťažovateľa označeným rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu jeho „základných práv a slobôd vyplývajúcich z čl. 1 (všeobecný zákaz diskriminácie) (správne má byť čl. 14, pozn.) a čl. 6 (právo na spravodlivé súdne konanie) Dohovoru...“.

Porušenie čl. 14 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že „v danej veci sa zjavne prejavilo nerovné postavenie mňa ako občana a žalobcu ako štátneho orgánu (žalobcovi bolo vyhovené, aj keď zjavne neuniesol svoje dôkazné bremeno a preukázane bol v nespornom omeškaní)“.

Za zvlášť závažné považuje sťažovateľ aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď poukazuje na to, že „v súvislosti so zjavnou nesprávnosťou a nespravodlivosťou rozsudku Krajského súdu v Bratislave (...) došlo k nezákonnému obohateniu sa dotknutého štátneho orgánu ako navrhovateľa na úkor mňa bežného občana ako odporcu“.

Sťažovateľ zároveň uviedol, že podmienky podania tejto sťažnosti považuje za splnené a že sťažnosť je „prípustná, nakoľko riadne opravné prostriedky boli využité, oprávnenosť dovolania bola na základe ust. § 237 a § 238 Občianskeho súdneho poriadku vylúčená a iné opravné prostriedky, ktoré zákon poskytuje k ochrane základných práv a slobôd sú vyčerpané“. Aj dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ustanovenú zákonom Národnej rady

Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre takýto typ konania pokladá sťažovateľ za zachovanú, pričom za deň právoplatnosti napadnutého rozhodnutia označil 28. júl 2007 a poukázal na doložku právoplatnosti vyznačenú na rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 Cb 123/00 z 6. júna 2005, ktorý tvoril prílohu „C“ k jeho sťažnosti.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania návrhu požiadal okresný súd o zaslanie kópie rozsudku sp. zn. 20 Cb 123/00 zo 6. júna 2005 s vyznačenou doložkou právoplatnosti (doručený ústavnému súdu 28. novembra 2007), z ktorého vyplýva, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 24. júla 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007.

S poukazom na uvedené skutočnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007 a následne tento rozsudok zruší. Zároveň sťažovateľ požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Táto ústavná a zákonná úprava konštituuje sťažnosť podľa čl. 127 ústavy ako osobitný ústavný prostriedok ochrany základných práv a slobôd fyzických osôb alebo

právnických osôb, ktorý nemožno zamieňať alebo ním nahrádzať riadne či mimoriadne opravné prostriedky v občianskoprávnom konaní.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu, ktorým sú aj zbytočné prieskumy v konaní pred všeobecnými súdmi, sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cb 123/00 zo 6. júna 2005, nadobudol právoplatnosť 24. júla 2007, pričom sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu Slovenskej pošty, Bratislava V, 25. septembra 2007, t. j. jeden deň po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd pripomína, že na základe ustálenej praxe považuje lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za lehotu procesnoprávnu. Posledným dňom, keď sťažovateľ mohol podať sťažnosť proti uvedeným rozhodnutiam, bol preto pondelok 24. september 2007. Keďže sťažovateľ podal

svoju sťažnosť na poštovú prepravu až 25. septembra 2007, urobil tak zjavne po zákonom ustanovenej lehote.

Sťažovateľ nesprávne uviedol údaj o právoplatnosti napadnutého rozsudku, keď ako deň právoplatnosti označil 28. júl 2007 odvolávajúc sa na doložku právoplatnosti vyznačenú na rozsudku okresného súdu, ktorý tvoril prílohu „C“ jeho sťažnosti. Po oboznámení sa s uvedenou prílohou sťažnosti ústavný súd konštatuje, že z doložky právoplatnosti vyplýva, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 20 Cb 123/00 zo 6. júna 2005 v spojení s rozsudkom krajského súdu 3 Cob 18/2007 z 20. júna 2007 mal nadobudnúť právoplatnosť 28. júla 2005 (nie 28. júla 2007, ako uvádza sťažovateľ).

Z uvedeného vyplýva, že aj keby ústavný súd považoval za deň právoplatnosti rozhodnutia 28. júl 2005 vychádzajúc z nesprávne vyznačenej doložky právoplatnosti na rozsudku okresného súdu sp. zn. 20 Cb 123/00 zo 6. júna 2005 pripojeného k sťažnosti, aj v tomto prípade by bola sťažnosť podaná dávno po zákonom ustanovenej lehote.

Ústavný súd nemá zákonnú možnosť odpustiť zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti. Ustanovenie § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde dovoľuje ústavnému súdu odpustiť z dôvodov hodných osobitného zreteľa len nevyčerpanie opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, ale nie zmeškanie lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej (procesnej) lehoty odpustiť ani ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako podanú oneskorene.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre oneskorenosť, ústavný súd sa ďalšími návrhmi uplatnenými sťažovateľom nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. decembra 2007